



## Arrest

**nr. 241 136 van 17 september 2020**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** 1. X  
2. X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE  
Veemarkt 5  
8900 IEPER

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

### **DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde dag tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk deze van 20 maart 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat zij een belang zou hebben bij het beroep volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door een bestreden beslissing en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het belang bij het beroep raakt de openbare orde en de Raad dient dit desgevallend ambtshalve op te werpen.

Uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partijen op 14 januari 2020 een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Dit werd ter terechtzitting meegedeeld en werd niet ontkend door de verzoekende partijen. Het blijkt niet dat deze aanvraag reeds werd behandeld. De verzoekende partijen hebben door deze nieuwe aanvraag hun wil te kennen gegeven om hun verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn opvatting, die hij heeft geuit in een beslissing n.a.v. een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfsmachtiging te verlenen op basis van de omstandigheden die in de nieuwe verblijfsaanvraag worden meegedeeld. De vernietiging van de thans bestreden op 20 maart 2019 genomen beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoekers' oudere aanvraag om machtiging tot verblijf, met minder recente aangehaalde omstandigheden. De Raad ziet niet in welk belang de verzoekende partijen hierbij hebben. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor de verzoekende partijen niet langer doen blijken van het vereiste actueel belang. Dit geldt des te meer nu artikel 9bis, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf louter vermag te beoordelen op basis van de laatst ingediende aanvraag en dat de vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende aanvraag, die in casu terug zou openvallen in geval van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Ter terechtzitting gedragen de verzoekende partijen zich naar de wijsheid van de Raad en tonen zij dus niet aan nog enig belang te hebben bij de nietigverklaring van de beslissing van 20 maart 2019 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is dan ook onontvankelijk.

2. Over de gegrondheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het middel heeft, gelet op het ondersteunend betoog dat wordt voorafgegaan door de uitgebreide weergave van de eerste bestreden beslissing, gevolgd door de woorden "Terwijl" en "En Terwijl", hoofdzakelijk betrekking op de eerste bestreden beslissing. Waar in het enig middel de schending wordt opgeworpen van de artikelen 3 en 15 van het EVRM, kan worden aangenomen dat dit ook is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. In het verzoekschrift kan hierover het volgende worden gelezen:

*"Dat de verschillende Nederlandse Ambtsberichten, die uitgaan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken in alle duidelijkheid bevestigen dat het verblijf van een etnische Armeniër, indien dit dan al mogelijk zou zijn -quod non- gevaarlijk is en de betrokkene mogelijks in een situatie zou brengen, die strijdig is met art. 3 E.V.R.M.: "Azerbeidzjan is immers tot op heden in oorlog met Armenië en etnische Armeniërs, die nog leven in Azerbeidzjan worden gemarginaliseerd, hebben geen toegang tot de sociale hulpverlening of arbeidsmarkt, kunnen geen Azerbeidzjaanse documenten verkrijgen en hebben geen toegang tot een advocaat, die hun belangen zou behartigen (Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan, november 2013, -Nederlands Ministerie van buitenlandse zaken).*

*Dat etnische Armeniërs uitsluitend op uitnodiging Azerbeidzjan kunnen binnen komen en mensen zonder inkomen, zoals de verzoekende partijen, aan hun lot worden overgelaten en nergens terecht kunnen ook niet wanneer hun veiligheid in gevaar zou worden gebracht (Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan, maart 2010 – Nederlands ministerie van Buitenlandse zaken);*

*Dat de verzoekende partijen niet kunnen verplicht worden zichzelf en hun kinderen in gevaar te brengen en zulks overeenkomstig art. 3 en 15 E.V.R.M.;”*

Waar verzoekers de schending opwerpen van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling vereist dat zij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Verzoekers voldoen hieraan niet door te citeren uit oude Nederlands Algemene ambtsberichten over Azerbeidzjan of deze aan te halen, die dateren van maart 2010 en november 2013 en eraan toe te voegen dat zij “(...) *niet kunnen verplicht worden zichzelf en hun kinderen in gevaar te brengen (...)*”. Verzoekers kunnen de bestreden beslissingen ook niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen. Hierin kan geen steun worden gevonden voor hun betoog “*Dat het verder niet betwist wordt dat Armenië en Azerbeidzjan tot op vandaag op voet van oorlog verkeren (...)*”. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 15 van het EVRM heeft betrekking op afwijking van verplichtingen voorzien in dit verdrag in geval van een noodtoestand. Verzoekers verduidelijken niet op welke wijze deze bepaling werd geschonden door de bestreden beslissingen, waardoor het middel in die mate onontvankelijk is.

Verzoekers merken nog op dat de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten “(...) *eveneens dienen vernietigd te worden in de mate dat de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd; (...)*”. De Raad wijst erop dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, een verschillende juridische en feitelijke grondslag hebben. Een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geen enkele invloed op de verblijfsrechtelijke toestand en een eventuele vernietiging van een beslissing over een dergelijke aanvraag, quod non in casu, heeft dan ook geen gevolgen voor de wettigheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond voor zover het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

### 3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA